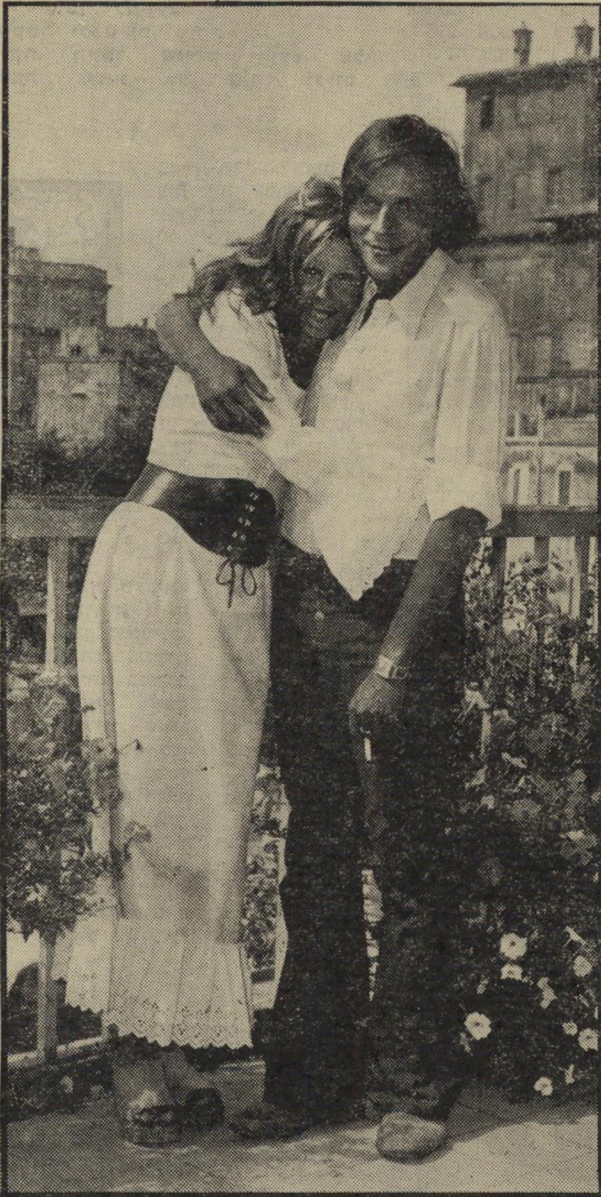

רחל מרחלת על כל העולם

נישואין באיטליה

יצחק שני ויעל אביב

ראש הכפר, שמילא גם את תפקיד הרב, ניהל את הנישואין לפי כללי הטקס המסורתיים, לאחר שקשר את בני הזוג אחד לשני בסרטים סביב למוטניהם. החתן ענד לכלה טבעת זהב בסגנון תקופת המלכה ויקטוריה, מזהב וירוביני, ושני הישראלים הפכו נשואים.

השבוע, ניתן היה כבר למצוא אותם בדירת-הגג התל-אביבית שלהם, זורחים כמו שרק ניתן לצפות מזוג בירח-דבש — ביחוד אחרי חתונה רומנטית כזאת.

והטענה היחידה שהיתה ליעל בחיים — היתה נגדי. על שגיליתי את הסוד שלה (העולם הזה 1773) וקילקלתי לה את ההפתעה. שלא יהיה יותר גרוע, בתי.

הסצינה היתה נראית לכם מוכרת. לוא הייתם נוכחים בה — ביחוד אם אתם אוהבים ללכת לסרטים איטלקיים, כאלה מהחיים, אתם יודעים. גם הגיבורים — או לפחות הגיבורה — וביחוד אם אתם אוהבים לשבת לראות סרטים בטלוויזיה. כמו חזוהו ושלומוק למשל.

כי הגיבורה היתה יעל אביב, ולצידה עמד עור-רץ-הדין יצחק שני. התפאורה — כפר איטלקי קטן בשם אריציה, בסמוך לרומא. הזמן — צהרי יום שישי ה-27 לאוגוסט. הסצינה. טקס-נישואין-בדיוק כמו בסרטים ההם: הכלה החתיכה בשמלת כותנה ארוכה, צחה ובתולית, והגורת עור רחבה. החתן — בלונדי כמו הכלה, ארוך-שיער קצת פחות מהכלה, חתיך לא פחות מהכלה — נראה בדיוק כמו קיר-בוצניק, בחולצת התכלת הפשוטה והגינס הכחולים.

העוגות של יוקו ולנון

החידוש האחרון בנימוסי החברה הטובה, מסתבר, הוא להגיש לאורחים עוגות מעוננות, או מחוששות, או סתם מטוממות. איך אני יודעת? תשאלו את אלכס אנור. זה בדיוק מה שקרה לו, כשבא לביקור בביתם הלונדוני של ג'ון ולנון ואשתו היפאנית, יוקו אנור.

אלכס, מהמפורסמים בין צלמי ישראל, יושב בימים אלה בלונדון, שם הוא משמש, בין היתר, צלם המערכת של שבו-עון הצי-מחתרת, הצי מדריך-בידור, בשם Time-Out. בגיליון השישי לאוגוסט, התפרסמה בעיתון כתבה על ג'ון ולנון ואשתו, מלווה בצילומים רבים שלהם.

על מה שאירע שם כשבא לצדם את הצילומים האלה, מדרווח לי אלכס:

כשבאתי לביתם המפואר, הודיע לי המשרת שהזוג במיטה, ואם אני רוצה להיפגש עימם, עלי להתאזר בסבי-לנות מסויימת.

החלטתי להתאזר בסבלנות מסויימת, והמשרת האדיב הר-שיב אותי בחדר יפה, וחזר כעבור זמן מה עם תה אנגלי משוכה וקערית עוגיות. העוגיות היו תאוה לעיניים — ולחך. צבעוניות, וטעימות להפליא.

בשעתיים ההמתנה שלי, עד שג'ון ויוקו התעוררו, היסלתי את מלוא הקערית. כעבור זמן מה, התחלתי לראות עיגולים מעניינים באוויר. כשהגעתי לחדר-המיטות של ג'ון ויוקו, כדי לצלם, ראיתי כבר גם צורות נוספות, מלבד עיגולים.

וכך, בהשפעת העוגיות, ביצעתי את הצילומים. כשיצאתי, שאלתי את המשרת היפאנית החמודה ממה העוגיות היו עשויות? "מאפה-בית", השיבה בפרצוף יפאני תמים.

צילום מעונן של ג'ון ולנון

שמחה אצל חנה'לה מרון

היתה זו החגיגה השמחה ביותר של השנה, כאשר חנה'לה מרון חגגה, בביתה, בשבת שעברה, את הבר-מצווה של בנה בכורה, אמנון.

בקהל, שמנה איזה 500 אורחים, יכולתם לראות את ראש עיריית תל-אביב יהושע רבינוביץ. את בעלה הראשון של חנה'לה, יוסי ירון, שהגיע עם ידידתו האוסטרית הדי, וגילה, בתשובה לשאלה, שהוא מקוה שתהיה בקרוב רעייתו החוקית. את בעלה השני של חנה'לה, האדריכל יצחק ישר.

את המנהלים של התיאטרון הגדולים של ישראל — שייקה ויינברג, גבריאל גיפוני ושמעון פינקל. את מנהל אל-על הראשון, אלוף (מיל.) אפרים בן-ארי. את מנהל אל-על הנוכחי, מרדכי בן-ארי. בקיצור, קיר-בלת רושם נכון.

אחד החדרים בוילה הנאה הוקצה למתנות, התמלא חיש מהר, וחתן-המצווה, לאחר שערך סיבוב-חובה מנומס בקרב ההמון הסואן, העדיף לעבור לשם, לבלות את חגיגתו בשמחה אמיתית — דהיינו, בפתיחת המתנות. את מקומו בקרב האורחים מילאה — בהצלחה, כרגיל אצלה — אמו, זוהרת בשמלת מקסימידי.

השמחה נערכה בחצר הווילה, מסביב לבריכת השחייה (מתנה לחנה'לה מבעלה, לאחר פציעתה במינכן), כשהתפריט הוכן על-ידי מלון השרון, ומנהל המלון סובב עובר בין המוזמנים, מתעניין לשמוע אם יש תלונות. לא היו.

סיבוב נחפו יותר ערך עזר וייצמן, שכדרכו, נכנס בסערה, עשה סערה, ויצא בסערה.

ואם מי לא הצלחתי לגלות שם, למרות עיני הבוחנת? את אורנה פורת. אבל אולי אתם פיספסתם.

אבי עופרים

דומה. או לא דומה?

ק'בלתי תמונה מגרמניה של תינוק בן שבוע הנם בורועות אמו. אני מתבוננת בתמונה ולא יכולה להחליט: דומה או לא דומה?

התינוק הוא דויד, בנה בן השבוע של איריס ברבן, השחקנית הגרמניה שהיתה ידידתו הטובה של אבי עופרים, וביקרה יחד איתו בישראל לפני כשנה, ואשר אחד כן סיפרו שהיא ניסתה להתאבד, כשאבי נפרד ממנה. עכ"ש, לאחר הלידה, סירבה איריס לגלות לעיתונאים, שצרו על מיטתה בבית-החור לים במינכן, את שם אביו של הילד, הסכימה רק להצחיר ש-כ-מובן שהיא מתכוונת לגדל אותו — אלא מה?

מה שמשאיר אותי יושבת על מקומי, מתבוננת בובה בתמונה, ותוהה: דומה, או לא דומה?

אלוף אביזרי הכוין נתחנת

אתם יכולים לצחוק, אם זה מצחיק אתכם, אבל צבי בילגמן — הגבר שפרץ ראשון את המחסום בן שנות אל-פיים, והביא לגברי ישראל את אביזרי-המין — עומד להתחנות.

צבי, רווק, בן 32 — כיום מצליח מאוד, הודות לאביו זריו — יישא את זיוה אירגה (22), עולה (11 שנה) מרוסיה, ביום רביעי הבא, באולמי גילתון בתל-אביב. הוא הכיר את המיועדת לפני חצי שנה, החליט במהירות כי זוהי זו — וזהו זה.

מסביר צבי, שנאלץ להילחם בפקידי ממשלה ש-רניים, שכנים נועזים, ודעת קהל שהתפלגה חצי חצי — עד שזכה להפעיל את בוטיק-המין שלו בשלווה ולהביא גאולה לישראל:

"החברה שלי, ארוס, וכן בוטיק-המין שלי, מפיצים תכשירי עזר שנועדו לעזור בעיקר לגבר הנשוי בתחום חיי המין שלו. אשתי לעתיד נבהלה מאוד בהתחלה, כששמעה איזה מכשירים יש לי בחנות. אבל אחרי שהסברתי לה, ברוח עדינה, במה הדברים אמורים, היא התמלאה הבנה."

וזה די טבעי, כמובן. אחרי הכל, המדובר הרי בעסק כמו כל עסק אחר. אחד מוכר ספרים. שני מוכר נקניקים. ושלישי מוכר אביזרי פלסטיק, שנועדו להרחיב, אם לא את דעתו של האדם, אז חלקים אחרים שלו. מה יש?

יחד עם זה, למרות שגם אני מלאה הבנה, בדיוק כמו זיוה, הרי שהיה משהו מוזר — באופן תת-הכרתי הייתי אומרת — בשילוב הזה בין מיקצועו של הבעל לעתיד — לבין נישואיו.

אבל צבי, ברוח עדינה, הבין לרוחי, ומיהר להרגיע אותי:

"בליל הכלולות הפרטי שלי, הבהיר לי, אני לא מתכוון להשתמש במכשירי-המין שאני מוכר."

האם לזה התכוון הכתוב, באומרו שכל הסנדלרים מהלכים יחפים?